

NAŠA SKUPNOST

GLASILO PREBIVALCEV OBČINE GROSUPLJE LETNIK XVI., OKTOBER 1990

Stiški samostan med letošnjimi Adamičevimi nagrajenci

Na občinski praznik 29. oktobra 1990 bo na slavnostni seji občinske skupščine Grosuplje njen predsednik Rudolf Rome podelil nagrade Louisa Adamiča za leto 1990. Naša občina podeljuje te nagrade za posebne dosežke in uspehe trajnejšega pomena na področju družbenega in gospodarskega razvoja že od leta 1977 dalje. Letošnje Adamičeve nagrade so prejeli Lojze Ljubič iz Stične, Krajevna skupnost Metnaja in Cistercijski samostan Stična. Na naši fotografiji je glavni vhod v stičensko cisterco, ki je sicer ena glavnih slovenskih kulturnih in duhovnih spomenikov. Našim krajem dela čast že od leta 1132, ko jo je kot prvi samostan na območju današnjih slovenskih pokrajin ustanovil oglejski patriarh Peregrin. Več o letošnjih Adamičevih nagrajencih berite na 6. in 7. strani. (Foto: Drago Medved)

UREDNIKOV UVODNIK

Za kulturo dialoga

To ni več szdljevski časopis, tudi ne glasilo neke skupnosti, ki naj bi skozi časopis zrcalila lažno idilo svoje enotnosti oziroma slepila svoje proslule pluralnosti interesov; noče več biti podaljšana roka Bogu, ki je lažno enotnost potrebovala za izkazovanje legitimnosti. Zadnje volitve so pokazale, da smo, hvala Bogu, različni in da to različnost lahko javno izkazujemo. Napočil je čas nadzora javnosti nad početjem zakonito izvoljene oblasti, čas konkurence med političnimi strankami, in, še enkrat hvala Bogu, čas svobode tiska kot ene temeljnih izhodišč demokracije. Novinarji smo se razmeroma hitro in, upam si trditi, po večini razmeroma častno prelevili iz tako imenovanih družbenopolitičnih delavcev v službi komunistične oblasti v informatorje profesionalce, ki so v službi javnosti.

Človeški naravi, še posebno naravi Slovenca, je usojeno, da je težko strpna s sočlovekom, ki je drugačnega mnenja in nazora. Naš človek se še zmeraj počuti ogroženega, če nekdo misli drugače; pogostokrat na to drugačno mnenje reagira ogroženo, se pravi nestrpno, nezaupljivo, tudi podcenjevalno, nasilno. Pri tem ni izvzeta niti nova oblast. Od stare se razlikuje vsaj po tem, da priznava dialog ali ustvarjalni konflikt kot motor napredka. V tem ji bo ta časnik stal ob strani. Prispeval bo svoje k odpravljanju otroških boleznih demokracije, ki, kajpak, niso obšle grosupeljsko občino. Treba se je zavedati, da so še tiste povezave med ljudmi, ki so jih spletli komunisti, v glavnem potrgane. Mi vsi moramo zdaj utrditi nove poti, ki nas bodo popeljale k novim načinom

upravljanja, gospodarjenja in medsebojnega druženja; razviti kulturo dialoga, brez katere ni demokracije.

Ali smo preambiciozni, če obljubimo, da bomo te poti, to kulturo dialoga, pomagali utrjevati tudi v tem časniku?

Dejstvo je, da tudi nova občinska oblast potrebuje to glasilo kot medij, preko katerega bo v tem burnem obdobju velikih in zapletenih nalog, zadolžitve in odgovornosti posredovala svoja sporočila, sklepe in stališča; v isti meri pa potrebuje odziv javnosti na svoje ravnanje in na svoje rezultate. V tem pogledu lahko »Naša skupnost« zdi združuje v skupnost (kakorkoli je »skupnost« kot kardeljanska kategorija že na smetišču zgodovine) vso pestro paleto interesov, stališča gospodarskih in socialnih slojev, političnih strank itd., kar se nam ta hip živahno prikazuje v grosupeljski občini; združuje kot nadstrankarsko glasilo, kot list, ki je v službi javnosti.

Nemara boste opazili, da smo časnik – izhajal bo na začetku vsakega meseca, v 8000 izvodih, nekaj časa še brezplačnih, ki naj bi prihajali v vsako družino v občini, če se bo le pošta dovolj potrudila – zasnovali vsebinsko širše, kot ste ga bili doslej vajeni. Pri tem del našega programa še ni izpolnjen, namreč del, ki zadeva poročanje iz krajev. Ne bi radi, da bi v časniku prevagalo pisanje o Grosuplju. V naši občini je še 205 drugih krajev. Novinar bi potreboval nekaj let, da bi vse obiskal. Ali ne bi morebiti vi, ki zdaj to berete, kaj poročali iz svojega kraja? Pomagajte nam, uveljavite svoje kraje, sokrajane, njihove dejavnosti. ŽELJKO KOZINC

Dolga zgodba o cesti

Dobrepoljci že četrto stoletja čakajo na asfaltirano povezavo z Grosupljem – Demosova obljuba dela dolg – Delegacija pognana

Že kar četrto stoletja in več čakajo prebivalci dobrepoljske doline na cesto, ki bi jih kolikor toliko spodobno povezala z občinskim središčem. Vendar je bilo upanje krajanov, da se bodo vozili po urejeni prometni povezavi, doslej prazno. Republika je za regionalno vedno pozabila in tako je ostalo pri starem. Dobrepoljci so postali boljše volje, ko so jim asfaltirano cesto do Grosupljega obljubili prvaki občinskih političnih strank na predvolilnih shodih. In kaj lahko spodbudnega zapišemo v zvezi s temi zagotovili po zadnjih mesecih, ki jih je imela na voljo za ukrepanje tako imenovana nova oblast? Grosupeljski župan Rudolf Rome pravi, da cesta bo, ker obljuba dela dolg – vendar ne tako zelo kmalu in hitro.

»O cesti Mlačevo–Dobrepolje–Raščica oziroma o povezavi med Grosupljem in dobrepoljsko dolino se pogovarjamo že petindvajset let«, pravi predsednik sveta krajevne skupnosti Videm–Dobrepolje Jože Zrnc. »Pravzaprav nam je obljubljena že petnajst let, zapisana pa je bila tudi v srednjeročnih načrtih. Ves čas smo si prizadevali za asfaltirano povezavo in nazadnje je cesta postala glavna točka vseh naših sestankov. Videti je, da Dobrepoljci nismo bili zanimivi za republiko. Poleg tega so nam poprej očitali, da je bila dolina med vojno domobranska. Torej so nas kar nekako pozabili.« Vendar pa se na cesto navezuje šest krajevnih skupnosti – Videm–Dobrepolje, Kompolje, Ponikve, Ilova gora, Račna in Mlačevo s skupaj okoli pet tisoč prebivalcev,

po njej pa se vozi petsto ali šesto ljudi na delo in v šolo. Osebnim avtomobilom se pridružuje še trideset avto-busov. Vse tegobe neasfaltiranega cestišča še slabšajo nalivi, bolj klavrno vzdrževanje in prevozi s tovornjaki. Janez Zrnc pravi, da je cesta občasno v zelo slabem stanju, ko pa jo urejajo s stroji, se pokažejo že njeni temelji. Veliko materiala prepeljejo tovornjaki iz dobrepoljskega kamnoloma, kjer drobijo granulato, to pa cesti seveda ne koristi. Potniški promet po železnici so na tem koncu ukinili leta 1972 in tedaj so Dobrepoljcem obljubili, da bo cesta dobro vzdrževana. Kakorkoli že, dejstvo je, da šestina prebivalcev občine z Grosupljem ni povezana z asfaltom, zato upravičeno pričakujejo, kot pripoveduje predsednik krajevne skupnosti Videm–Dobrepolje, da to ne bo več problem. Želim, da se stvari čim prej uredijo in da stranke izpolnijo obljube za cesto in telefonske povezave. Ker smo se v preteklosti kar naprej pogovarjali o cesti, iz tega pa ni bilo nič, je vse skupaj preraslo v nezaupanje do krajevnih funkcionarjev, češ da niso nič naredili. Občino smo ves čas opozarjali z delegatskimi vprašanji, nanjo pa smo se obračali zato, ker bi sami težko kaj uredili na republiških organih. Na vse proučeno so prenovili samo Pilerjev oziroma čušperški klanec, sami pa smo zbrali denar s krajevnim samopri-spevkom in prostovoljnimi prispevki za odsek od Dobrepolja do Raščice ter za del ceste od Vidma do zdenske vasi. Zato ni čudno, da se krajani tedaj, ko je cesta res

slaba, raje odločijo za vožnjo iz Dobrepolja preko Raščice in Škofljice kot pa preko Zdenske vasi do Grosupljega, torej za 40 namesto za deset kilometrov.«

Odgovor na vprašanje, kdaj bodo Dobrepoljci dočkali normalno cestno povezavo z občinskim središčem, smo poiskali pri Bojanu Škodi, vodji referata za gospodarsko infrastrukturo občine Grosuplje. »Cesta za republiko ni pomembna,« pravi, »ker povprečni dnevni promet po njej ne dosega tisoč vozil.« »Zato je bolj zadaj na sezemu prednostnih nalog. Obljubim lahko le to, da bomo pripravili prenovljeni projekt izpred trinajstih let in priglasili dela. Oboje smo poverili IBT Inženiringu Ljubljana. Kasneje bosta sledila pridobivanje ponudb in gradnja. Sicer pa si bomo prizadevali in od republiške uprave za ceste zahtevali izpolnitev obljube. Ko bomo imeli v rokah projekte, bo vseeno lažje, vprašanje pa je, kako bo z denarjem.« Kot lahko razberemo iz zapisnika komisije za posodobitev regionalne ceste Mlačevo–Dobrepolje, bo za prvi odsek od Mlačevega do Račne IBT Inženiring Ljubljana uskladal pogoje republiške uprave za ceste in občinskega komiteja za varstvo okolja in urejanje prostora v zvezi z dokumentacijo. Komite bo izdal tudi soglasje o širini ceste glede na že zgrajen odsek čez čušperški klanec. Za drugi del regionalke od Čušperka do Zdenske vasi pa bo treba pridobiti mnenje Železniškega gospodarstva Ljubljana o trasi. Odločiti se bo treba tudi o izbiri ceste nad železnico ali pod njo.

Pristojni torej ne mirujejo in morda se bo razvpiti cesti vendarle uspelo vrniti v program uprave za ceste. »Upamo, da bomo lahko že letos opravili pripravljala zemeljska dela na približno kilometer dolgem odseku Mlačevo–Predole, posodabljeni pa bi ga začeli prihodnje leto. Vsi drugi kilometri bodo morali počakati še nekaj časa. Kljub vsemu računamo na republiška sredstva in smo pripravljani pomagati tudi s svojim denarjem. A drugače kot s hudo muko ne bo šlo,« poudarja predsednik skupščine občine Grosuplje Rudolf Rome. In kar prav mu je treba dati, saj smo iz neuradnih virov izvedeli, da so delegacija grosupeljske občine, ki se je želela na republiški cestni upravi pogovarjati o dobrepoljski cesti, kaj hitro postavili čez prag! Toda obljuba dela dolg, trmoglavci pa včasih dosežejo tudi nemogoče. Še malo potrpljenja torej, pa bomo videli.

Prebivalcem
občine Grosuplje
VOŠČIMO
za občinski
praznik

Skupščina občine Grosuplje
Politične stranke v občini
Uredništvo Naše skupnosti